

Arrest

nr. 315 859 van 4 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 april 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 26 juli 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 juli 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, K(...) I(...) K(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent afkomstig uit het dorp Laghorjou, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar. Daar woonde u samen met uw ouders, broers en zussen. U bent ongehuwd en hebt

geen kinderen. Na uw korte schoolcarrière bent u herder geworden. U ging dagelijks de bergen in met uw vijf schapen en drie geiten om ze te voederen.

Op een zekere dag in juli 2019, toen u zoals gewoonlijk uw dieren te eten gaf op de Ragha berg, werd u omstreeks tien uur in de ochtend benaderd door Daesh. Omwille van uw aanwezigheid op deze berg werd u er door hen van beschuldigd een spion te zijn. Zoekend naar een enig bewijs van spionage, werd u een uur lang door hen in elkaar geslagen. Omdat ze echter geen enkel bewijs konden vinden, zijn ze uiteindelijk gestopt met u te slaan en zijn ze vervolgens overgegaan tot het voorstel u te rekruteren. Ze waren namelijk op zoek naar een informant om hen in te lichten over de mensen van het dorp die voor de taliban of het leger werkten. Omdat u dit graag nog met uw ouders wenste te bespreken, stelden ze u voor om hen de volgende dag op hetzelfde tijdstip te ontmoeten. U keerde terug naar het dorp en vertelde het volledige verhaal van wat er zich zoniet in de bergen had afgespeeld aan uw ouders. Op advies van uw burens hebt u de volgende dag het land verlaten.

U verliet Afghanistan ongeveer een jaar voor uw aankomst in België. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Duitsland en kwam tenslotte aan in België. In Bulgarije en Roemenië werden vingerafdrukken van u genomen, en diende u een verzoek om internationale bescherming in, maar u besloot om toch door te reizen. In België diende u op 12 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u vreest gerekruteerd te worden door Daesh. Na uw vertrek waren zij naar uw huis in Laghorjou gekomen, op zoek naar u. Toen ze u niet vonden, hebben ze uw ouders in elkaar geslagen, om hen vervolgens uit het huis te halen, zodat ze het huis in brand konden steken. Omdat het huis vernield was, dienden uw ouders te verhuizen naar uw tante in Hashemkhel, wat deel uitmaakt van Sivi, een ander dorp in Kot district op ongeveer tien minuten wandelen van waar ze oorspronkelijk woonden.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u een kopie van de taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer, alsook foto's van uw huis na de brand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Immers kan op basis van onderstaande redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Ten eerste dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit, de daaraan verbonden leeftijd, en uw profiel.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Overeenkomstig de beslissing van de dienst Voogdij op 04 mei 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 23 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 17 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan ondermijnt alreeds uw algemene geloofwaardigheid. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. Er komt naar voren dat u in wezen reeds geruime tijd als meerderjarige man in Afghanistan hebt geleefd en op ongeveer 21-jarige leeftijd het land zou hebben verlaten. Dit vindt trouwens ook steun in het door u neergelegde taskara, volgens hetwelk u in het jaar 1397 (=2018-2019 in de Gregoriaanse kalender) reeds de leeftijd van 17 jaar had bereikt. Dat u zich al die tijd voordeed als een minderjarige terwijl u beschikte over een identiteitsbewijs dat kon aantonen dat u in werkelijkheid volwassen was, plaatst natuurlijk ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid.

Eveneens merkt het CGVS op dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije en Roemenië een andere naam en geboortedatum opgaf (zie administratief dossier). In Bulgarije bleek u geboren te zijn op (...) 2004 en had u de naam H(...) H(...) M(...) E(...). In Roemenië werd u geregistreerd op de naam K(...) I(...), geboren op (...) 2004. Op de vraag of u zelf ooit een andere naam hebt gebruikt, antwoordt u echter negatief (CGVS, p. 4). Dit haalt uw algemene geloofwaardigheid verder onderuit.

Het CGVS stipt daarbij ook aan dat uw beperkte scholingsgraad (CGVS, p.8,9) net als uw leeftijd in twijfel getrokken moet worden. U verklaart immers niet te kunnen schrijven, maar wel Pashtou te kunnen lezen (CGVS, p.8). Nochtans blijkt u al van het begin van uw asielprocedure uw documenten te ondertekenen met een consistente handtekening die getuigt van een goede penbeheersing, wat merkwaardig is voor iemand die het schrijven nooit onder de knie heeft gekregen. Bovendien doet het verbazen dat een herdersjongen, die slechts school liep tot de tweede graad en dus niet in Pashtou kan schrijven, dan wel zou kunnen kloklezen. Het gegeven dat u een horloge droeg, komt echter goed van pas wanneer er gevraagd werd hoe u in staat was te weten dat u rond tien uur in de ochtend door Daesh werd benaderd (CGVS, p. 16).

Ten tweede vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gerekruteerd te worden door Daesh. Verschillende vaagheden, inconsistenties en onaannemelijkheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met Daesh allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over de door u beweerde vluchtaanleiding. Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen. Er kunnen echter verschillende markante elementen worden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op de helling plaatsen. Om te beginnen verklaarde u dat u ongeveer een uur lang door twee Daesh-leden in elkaar werd geslagen op verdenking van overheidsspionage (CGVS, p. 14, 17). Omdat ze geen concreet bewijs van overheidsspionage konden vinden, is Daesh overgegaan tot de vraag of u met hen zou willen meewerken (CGVS, p. 14). Dit an sich doet al wenkbrauwen fronsen. Dat Daesh zo snel zou overgaan tot de rekrutering van iemand die nog maar enkele minuten geleden verdacht werd van spionage is opmerkelijk. Gevraagd waarom ze het risico zouden nemen om een mogelijke spion te rekruteren, benadrukte u nogmaals het feit dat men geen enkel bewijs heeft gevonden, maar zegt u echter niets over het belang van Daesh om u te vragen of u zich bij hen zou willen aansluiten (CGVS, p. 17). Overigens gaf u bij DVZ nog aan dat deze Daesh-strijders u waren beginnen slagen omdat u weigerde met hen samen te werken (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bovendien is het een raadsel waarom ze in de eerste plaats dachten dat u een spion was. Het hoeden van schapen en geiten op bergweiden is op het Afghaanse platteland immers al eeuwenlang de gewoonte. Na een uiting van verbazing, zegt u dat Daesh u vertelde dat dit kwam omdat u naar die specifieke berg ging, waar zij leefden (CGVS, p. 17). Het valt evenwel niet in te zien dat u als enige herder actief zou zijn in de bergen, waardoor de vraag onbeantwoord blijft waarom ze net u zouden beschouwen als spion. Dat geldt des te meer omdat u aangeeft al zolang de dieren te hoeden daar dat u niet eens meer kan zeggen wanneer u ermee bent begonnen (CGVS, p.9). Uw aanwezigheid daar zou dus geenszins verrassend of onverwacht zijn, temeer omdat uw dorp volledig onder controle staat van Daesh (CGVS, p.15) en dat alle notabelen uit het dorp en zelfs de leiders van de Momand-stam aanhangers zijn van Daesh (CGVS, p.22). Het kan dus niet worden ingezien waarom de aanwezigheid van een plaatselijke herder in de bergen ongewoon of opzienbarend zou zijn. Gevraagd waarom ze dan specifiek in u geïnteresseerd waren, wist u niet veel meer te vertellen, en zei u dat Daesh dit bepaalde (CGVS, p. 17). Dat u er bovendien ook bent in geslaagd Daesh te overtuigen u de tijd te gunnen om deze rekrutering met uw ouders te bespreken is weinig plausibel. Dat het gedrag van Daesh onvoorspelbaar is, is op zich niet onaannemelijk, maar dat ze u eerst een uur lang in elkaar slaan om vervolgens de redelijkheid zelve te zijn en open te staan voor uw voorstellen, komt wel zeer ongerijmd over. Dat u volgens uw verklaringen zelf de tegenwoordigheid van geest had om niet zomaar ja of nee te antwoorden op de vraag van Daesh om hun informant te worden, is ook eigenaardig. Niet alleen omdat u dus bij DVZ had beweerd dat u net was geslagen omdat u dit weigerde te doen, maar ook omdat u kennelijk zo van streek was toen oog in oog stond met Daeshstrijders dat u niet eens bij benadering kan zeggen met hoeveel uw belagers waren (CGVS, p.16). Nochtans was u gedurende ongeveer een uur de gevangene van deze strijders (CGVS, p.14). Bijgevolg zijn zowel uw beweerde houding als deze van Daesh tijdens jullie confrontatie weinig aannemelijk en plaatsen ze de nodige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw problemen met Daesh.

Bovendien slaagde u er niet in hard te maken dat uw huis na uw vertrek uit Afghanistan door Daesh in brand werd gestoken. Ten eerste hebt u tijdens uw interview op de DVZ geen woord gerept over de brand. Op advies van uw advocaat bracht u het CGVS op de hoogte van het feit dat er tijdens het interview op de DVZ een fout werd gemaakt, en dat dit element niet werd opgenomen in uw verklaringen (CGVS, p. 3). Gevraagd waarom u dit niet op de DVZ hebt kunnen vermelden, zegt u dat u het wel had verteld, maar dat de tolk het niet aan de ambtenaar had doorgegeven (CGVS, p. 3). U geeft wel aan dat uw verklaringen op het einde werden voorgelezen, maar dat u het niet verstond (CGVS, p. 3). Net tevoren gaf u nog aan dat u de tolk op DVZ wel goed verstond (CGVS, p. 3), en u hebt de verklaringen ter goedkeuring ondertekend. U verduidelijkt

dan dat het element dat uw ouders uit het huis werden gehaald door Daesh wel werd aangehaald tijdens het voorlezen van uw verklaringen, maar dat u door een miscommunicatie tussen u en de tolk veronderstelde dat men het toen logischerwijs over de brand had (CGVS, p. 3). Het CGVS stelt vast dat ook het verdrijven van uw familie niet werd opgenomen in uw verklaringen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaarde toen integendeel dat uw familie nog altijd in hetzelfde dorp woonde (DVZ, Verklaring DVZ, p.7,9). Het lijkt er dus eerder op dat u deze verhuis naar Hasemkhel, wat deel uitmaakt van het dorp Sivi (CGVS, p.13) pas later wilde toevoegen aan uw relaas. Ten tweede, wat de door u neergelegde foto's van uw afgebrand huis betreft dient te worden opgemerkt dat foto's uit private bron geen enkele garantie bieden omtrent de authenticiteit van wat er op afgebeeld zou staan. Deze foto's kunnen op eender welk moment door eender wie gemaakt zijn op eender welke plaats. Er kan dus geen bewijswaarde aan worden toegekend aangezien op basis van deze foto's geenszins valt uit te maken of het huis op de foto's daadwerkelijk dat van u is. Daarnaast is er geen indicatie op de foto's terug te vinden van brandschade. Indien er sprake zou zijn van een brand, had de schade er volledig anders uitgezien. Op de foto's zien we simpelweg een verwoest of vervallen huis, zonder de typische zwarte asresten of roetsporen die doorgaans ontstaan na een brand. Verder moeten er ook vragen worden gesteld over het verloop van de gebeurtenissen. De manier waarop uw ouders de brand hebben overleefd is daarbij opvallend. U verklaarde namelijk dat Daesh uw ouders in elkaar hebben geslagen, nadat ze u niet konden vinden in het huis (CGVS, p. 15, 18-19). Vervolgens zou Daesh uw ouders, broers en zussen uit het huis hebben gehaald, om dan het huis in brand te steken (CGVS, p. 3, 19). Dat Daesh werkelijk op deze manier zou handelen is bevreemdend. Het is bizar dat de mannen van Daesh, die volgens uw verklaringen in staat zijn mensen te onthoofden (CGVS, p. 20), uw familie in veiligheid brengt alvorens het huis in brand te steken als straf. Tot slot verklaarde u dat u de volgende dag al opnieuw met Daesh had afgesproken op dezelfde locatie (CGVS, p. 14, 17). Het verwondert dan dat u Daesh te snel af was en dat u verklaart reeds onderweg geweest te zijn toen Daesh u is komen zoeken (CGVS, p. 11, 14). Het is opnieuw weinig waarschijnlijk dat uw vader er op minder dan een dag tijd (CGVS, p. 20) in zou slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen. Dit gebeurde dan nog allemaal op aanraden van uw burens omdat uw ouders bang waren en de burens om raad vroegen (CGVS, p. 18). Het blijft echter onduidelijk waarom uw burens hiervoor werden ingeschakeld. Wanneer hiernaar gevraagd wordt, beweert u dat de burens verwanten zijn van uw moeder (CGVS, p. 18), maar of ze enige ervaring hebben met dergelijke situaties laat u volledig in het ongewisse. Er valt immers op te merken dat u voordien nooit problemen met Daesh hebt gekend (CGVS, p. 16). Dat u dan de ingrijpende beslissing zou nemen om uw land en familie achter te laten op het advies van uw burens maar zonder verdere reactie van uw familie of gemeenschap, kan maar weinig overtuigen. Bovenstaande elementen leiden ertoe dat u uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek niet aannemelijk weet te maken, en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Aansluitend bij het voorgaande dient er opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat uw ouders samen met uw broers en zussen na de brand naar uw tante zijn verhuisd. Uw tante woont in Sivi dorp, op slechts tien minuten wandelen van waar men voordien woonde (CGVS, p. 11). Bovendien verklaarde u later dat Daesh tegen uw familie zei dat ze u moesten aangeven, indien ze u zouden vinden (CGVS, p. 21, 23). Dit toont aan dat Daesh er op gebrand was u te vinden. Het is dan ook niet logisch dat ze u niet zouden gaan zoeken bij andere familieleden in de nabije omgeving. Dat uw familie het risico zou nemen om nog steeds in de buurt van het dorp te blijven wonen na dergelijke traumatische ervaring, is op z'n minst opmerkelijk. Dat u zelf aangeeft dat Daesh daadwerkelijk tot het dorp van uw tante zou kunnen komen, maakt dit des te vreemder (CGVS, p. 21). De uitleg dat uw familie u in het ongewisse zou laten over verdere problemen met Daesh om u niet nerveus of triest te maken (CGVS, p.23) weegt trouwens ook zeer licht. Uw ouders zijn degenen die u naar Europa hebben gestuurd voor uw veiligheid (CGVS, p.14,23) en hebben er dus alle belang bij dat u aan de asielinstanties een goed beeld kan geven van uw beweerde problemen. U kan uw familie contacteren via Whatsapp (CGVS, p.13,14) en dus is uw beweerde onwetendheid van hun huidige situatie eerder van dien aard dat ze uw geloofwaardig verder aantast.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de Daesh. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Ook uw bewering dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest door de taliban (CGVS, p.24) kan niet overtuigen. U hebt immers zelf nog nooit problemen gekend met de taliban (CGVS, p.24) en reikt evenmin enig concreet element aan dat zou nopen tot de conclusie dat de taliban om eender welke reden enige belangstelling voor u aan de dag zouden leggen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het

geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale

sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de zorgvuldigheidsplicht" en van "het algemene beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en stelt dat de adjunct-commissaris stelselmatig gekozen heeft voor de voor verzoeker meest nadelige interpretatie. Bovendien, zo stelt verzoeker, *"is geen melding gemaakt van de verschillende verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, en zijn elementen in aanmerking genomen die onverenigbaar zijn met de thans in Afghanistan heersende feitelijke realiteit"*.

Aangaande zijn leeftijd wil verzoeker de aandacht van de Raad vestigen op de discussies rond de schatting van de leeftijd door middel van bottests, welke methode volgens verzoeker *"unaniem bekritiseerd (wordt) door vele juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid van deze methode in twijfel trekken"*. Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris hiermee rekening had moeten houden en zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten, dewelke volgens hem niet wordt betwist door de adjunct-commissaris, in aanmerking had moeten nemen *"bij de analyse van hetgeen van hem werd verwacht op het gebied van uitleg"*. Dat verzoeker in een andere Europese lidstaat een andere geboortedatum opgaf, verandert hier niets aan, aldus verzoeker, *"aangezien de verplichting om rekening te houden met een potentiële kwetsbaarheid die verband houdt met de jonge leeftijd van een persoon, geldt ongeacht de informatie die in eerdere procedures is verstrekt"*. Verzoeker voert aan dat er geen melding wordt gemaakt van zijn minderjarigheid in een poging om de inconsistenties in zijn verklaringen te verklaren, om te begrijpen dat zijn geheugen soms

wazig kan zijn of om “te verduidelijken hoe de verwachtingen van de wederpartij aan dit fundamentele element moeten worden aangepast”. De kritiek van de adjunct-commissaris moet dan ook worden geanalyseerd in het licht van verzoekers leeftijd, die niet in aanmerking werd genomen, aldus verzoeker.

Aangaande zijn relaas, tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing als volgt te weerleggen:

“Wat verzoekers relaas betreft, is de wederpartij van mening dat dit niet voldoende geloofwaardig was, aangezien zij verschillende elementen moeilijk kon geloven.

Uit een analyse van het relaas bleek evenwel dat er geen inconsistenties waren en dat verzoeker in het algemeen nauwkeurig was geweest in zijn ervaringen en in zijn uitleg van de gebeurtenissen.

De enige door de wederpartij in dit verband aangevoerde gronden waren twijfels omtrent de bedoelingen en de rechtvaardiging van de praktijken van Daesh.

De wederpartij verwijt verzoeker niet te kunnen uitleggen hoe Daesh tot de overtuiging is gekomen dat hij een spion zou kunnen zijn.

Vervolgens achtte zij het niet geloofwaardig dat Daesh aanvankelijk had gedacht dat hij een spion was en vervolgens had geprobeerd hem te rekruteren.

Bovendien achtte zij het feit dat verzoeker naar huis had kunnen terugkeren om het voorstel te bespreken, evenmin geloofwaardig.

De wederpartij heeft zich dus stelselmatig beperkt tot het stellen van vragen over de bedoelingen van Daesh, waarvan verzoeker logischerwijs geen kennis kon hebben.

Afgezien van het feit dat hem niet kan worden verweten dat hij niet op deze kritiek heeft kunnen reageren, is het ook van belang te bedenken dat de verzoeker niet de dupe hoeft te zijn van het feit dat de wederpartij het gedrag van derden als inconsistent beschouwt.

De taak van de wederpartij moet in wezen beperkt blijven tot een analyse van de geloofwaardigheid van wat de verzoeker zegt.

In dit verband moet worden opgemerkt dat de door verzoeker aangevoerde elementen voldoende logisch zijn en dat er op geen enkel punt tegenstrijdigheden zijn geconstateerd.

In dit verband zij opgemerkt dat verzoeker in staat was veel details te verstrekken over zijn dagelijks leven in het dorp.

Hij was ook in staat om duidelijk en nauwkeurig de reis uit te leggen die hij met zijn dieren naar de bergen had gemaakt.

Tenslotte was zijn gedrag bijzonder logisch en kon de evenementen die zich hadden afgespeeld in ieder geval als geloofwaardig worden beschouwd.

Wat betreft de vraag waarom verzoeker niet eerder was betrokken door Daesh, dat was niet zijn zorg en hij kon die vraag niet beantwoorden.

Wat betreft de vraag waarom Daesh dacht dat hij een spion was, dat ging hem niet aan en hij kon die vraag niet beantwoorden – hij kon hoogstens proberen het te begrijpen, en hij herinnerde zich dat hij zich op dat moment in hun bergen bevond.

Wat betreft de vraag waarom Daesh hem wilde rekruteren, dat gaat hem niet aan en daar kan hij niet op antwoorden.

Het tegendeel zou betekenen dat, in strijd met de bepalingen van het middel, een te zware bewijslast op verzoeker wordt gelegd.

Verzoeker merkt terloops ook op, en zoals hij reeds heeft gezegd, dat hij toen zeer jong was - noodzakelijkerwijs minderjarig, ongeacht zijn huidige leeftijd - en dat bij de analyse van deze gebeurtenis rekening moet worden gehouden met zijn jeugdige leeftijd.

Wat het feit betreft dat verzoekers huis door Daesh in brand was gestoken, heeft de wederpartij dit betwist met als enige argument dat verzoeker dit niet lijkt te hebben vermeld tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaak, en dat hoe dan ook geen bewijskracht kon worden ontleend aan de overgelegde foto's. Dit standpunt is verrassend, omdat het te onbeduidend is om een heel deel van het verhaal van de verzoeker te verwerpen.

Verzoeker heeft immers onmiddellijk aan het begin van zijn verhoor verklaard dat er een fout was geslopen in de aantekeningen van het persoonlijk onderhoud - hijzelf, en niet zijn advocaat, zoals de wederpartij stelt.

Hij probeerde ook de redenen voor dit probleem te verklaren.

Het ging dus niet om een tegenstrijdigheid die tijdens het onderhoud door wederpartij aan de orde was gesteld, maar om een onmiddellijke en spontane rectificatie door verzoeker.

Zoals hierna zal blijken, moet hem op dit punt het voordeel van de twijfel worden gegund.

Voor het overige, indien foto's door de wederpartij geheel automatisch worden verworpen, vraagt de verzoeker zich af hoe hij anders had kunnen trachten de waarheidsgetrouwheid van de brand aan te tonen.

Geen ander bewijsmiddel zou mogelijk zijn geweest.

Door de foto's af te wijzen op grond dat het om privéfoto's ging, heeft de wederpartij verzoeker eenvoudigweg belet het eerste bewijs van zijn vordering te leveren.

Dit kan niet worden aanvaard.

Voor het overige blijkt uit de beschikbare documentatie dat Daesh momenteel nog steeds actief is in Afghanistan en dat het risico van rekrutering of moord voor de verzoeker nog steeds zeer reëel is.

In dit verband wordt in het COI Focus-verslag verklaard dat Daesh nog steeds bijzonder aanwezig is in verzoekers thuisprovincie Nangarhar:

“(...)”

Uit de documentatie blijkt ook duidelijk dat de praktijken van deze gewapende groepering niet zijn veranderd sedert de Taliban de macht hebben overgenomen.

Wekelijks vinden er in Afghanistan nog steeds talrijke aanvallen van Daesh plaats.

Hieruit moet worden afgeleid dat hun aanwervingsprocedures, vooral in gebieden waar zij goed gevestigd zijn, nog steeds dezelfde zijn.

De vrees van de verzoeker om door Daesh te worden gerekruteerd is dus altijd aanwezig en reëel.

Om die reden moet hem internationale bescherming worden verleend.”

Vervolgens stelt verzoeker dat het heel logisch is om hem het voordeel van de twijfel te geven in geval van enige resterende inconsistentie.

Verder geeft verzoeker aan te vrezen als verwesterd beschouwd te kunnen worden omdat hij sinds december 2020 in België verblijft en Afghanistan in de winter van 2018 heeft verlaten. Hij verwijst naar het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 en wijst erop dat *“vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden”*. Onder verwijzing naar diverse landeninformatie gaat hij in op de daden van vervolging waaraan verwesterde (of als dusdanig gepercipieerde) Afghanen kunnen worden blootgesteld bij terugkeer door toedoen van verschillende actoren. Hij betoogt verder dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen bij terugkeer een risico op vervolging lopen, op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie. Verzoeker verwijst verder naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en stelt dat dezelfde redenering *in casu* dient te worden toegepast. Tevens voert verzoeker aan dat er een risico is op uitsluiting door de gemeenschap. Verder zet hij hierover het volgende uiteen:

“Verzoeker - die in Europa sinds vier jaar leeft - is duidelijk “verwesterd”.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier.

Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestersing betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores (pp. 10, 16 en 17 van persoonlijk onderhoud).

Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen).

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een jonge ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatieve van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw, of subsidiair de bescherming te vernietigen op basis van het feit dat dit nooit werd door tegenpartij geanalyseerd in zijn beslissing.”

In ondergeschikte orde is verzoeker van mening dat hij de subsidiaire beschermingsstatus dient te krijgen.

Aangaande de veiligheidssituatie betoogt verzoeker onder verwijzing naar het COI-rapport *“Afghanistan Country focus”* van EASO van januari 2022 dat ondanks de vermindering van het geweld na de machtsovername door de Taliban er nog veel geweldsincidenten plaatsgrijpen door toedoen van andere gewapende groepen en verwijst hij naar een nota van augustus 2021 van UNHCR waarin werd opgeroepen om geen gedwongen repatriëringen door te voeren, evenals naar het advies van UNHCR van februari 2022 om geen negatieve beslissingen te nemen in beschermingsverzoeken van Afghanen. Verzoeker benadrukt het gebrek aan afdoende en betrouwbare landeninformatie over de situatie in Afghanistan, waarbij hij citeert uit voormeld rapport van EASO van januari 2022 evenals uit het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) dient ofwel zijn standpunt te herzien ofwel een *“Fact Finding Mission”* te organiseren, zo stelt verzoeker.

Verzoeker geeft tot slot aan dat hij ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vreest omwille van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Verzoeker gaat uitgebreid in op de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en is van mening dat *“deze verergering van de humanitaire en socio-economische toestand (...) door de gedragingen van de nieuwe regering (is) veroorzaakt”* en dat dit een *“direct gevolg (is) van de internationale*

sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van de Taliban regime". Hij besluit dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de nieuwe de-factoregering is veroorzaakt en citeert in dit verband uit het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

Tenslotte gaat verzoeker nog in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Het is volgens hem de taak van de adjunct-commissaris om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten die uit deze artikelen voortvloeien.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 3 mei 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de COI Query *"Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023, het rapport *"Afghanistan – Country Focus"* van EUAA van december 2023 en de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 3 mei 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij documenten voegt betreffende zijn werk en integratie in België (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-6). Verder wijst verzoeker hierin op recente gebeurtenissen die zijn familie in Afghanistan zou hebben meegemaakt. Verzoeker licht hierbij toe dat zijn vader drie maanden eerder naar het dorp Laghorjou ging waar het huis van de familie staat dat kort na verzoekers vertrek door Daesh in brand zou zijn gestoken en dat de aanwezige taliban hem vroegen naar de redenen van de brand. Verzoekers vader zou geantwoord hebben dat Daesh zijn zoon – verzoeker – beschuldigd had van spionage en geprobeerd had hem te rekruteren en de familie ervan verdacht te hebben deelgenomen aan de opstand tegen Daesh. Daarop zouden de taliban verzoekers vader gezegd hebben dat ze een onderzoek zouden instellen. Verzoekers vader zou daarna niet meer teruggekeerd zijn naar Laghorjou. Vervolgens zouden andere taliban naar het huis van verzoekers tante in het dorp Hashemkhel, waar verzoekers familie woont, gekomen zijn en aan zijn vader gevraagd hebben waarom hij niet meer terugkeerde naar zijn dorp en waar zijn zoon was. Verzoekers vader zou geantwoord hebben dat zijn zoon sinds de brand verdwenen was, zonder aan te geven dat hij zich in het buitenland bevindt. Hierop zouden de taliban verzoekers vader gewaarschuwd hebben *"tegen elke poging om te verhuizen"*. In dit kader voert verzoeker enerzijds een vrees aan voor zijn gezin, omdat zij in de gaten gehouden worden door de taliban, en anderzijds voor zichzelf, aangezien de taliban niet weten dat hij in het buitenland verblijft, *"en dat hij, als hij terugkeert, hiervoor het doelwit zal zijn"*.

Verder gaat verzoeker nog in, onder verwijzing naar landeninformatie waaraan hij refereert, op de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad de eerder neergelegde aanvullende nota met stukken nogmaals neer, onder toevoeging van foto's van zijn vernielde woning in Nangarhar (aanvullende nota verzoeker, stuk 7).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts acht verzoeker de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft hij evenmin enige toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Ten overvloede kan hier aan worden toegevoegd dat uit wat hieronder volgt (zie *infra*, onder punt 3.3.3.), blijkt dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing formeel heeft gemotiveerd en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemene beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.4. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate wordt ondermijnd door zijn verklaringen over zijn identiteit, de daaraan verbonden leeftijd en zijn profiel, omdat (B) verschillende vaagheden, inconsistenties en onaannemelijkheden maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees gerekruteerd te worden door Daesh, omdat (C) zijn bewering bij terugkeer naar Afghanistan vervolging te vrezen door de taliban, niet kan overtuigen, omdat (D) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze

onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (F) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van het verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees gedwongen gerekruteerd te worden door Daesh. Verzoeker zou op een dag, wanneer hij zoals gewoonlijk zijn dieren eten gaf op de berg Ragha, benaderd zijn door Daesh, die hem ervan zouden beschuldigd hebben een spion te zijn. Verzoeker zou door de leden van Daesh een uur lang geslagen zijn, op zoek naar bewijs van de spionage. Uiteindelijk zou Daesh gestopt zijn hem te slaan en zouden zij verzoeker hebben willen rekruteren. Verzoeker zou in dat geval als informant voor hen optreden om hen in te lichten over de mensen van het dorp die voor de taliban of het leger werkten. Verzoeker zou dit eerst met zijn ouders hebben willen bespreken, en zou met Daesh afgesproken hebben hen de volgende dag te ontmoeten. Verzoeker zou thuis zijn verhaal verteld hebben, waarna zijn ouders op advies van de burens beslisten dat verzoeker het land zou verlaten. Na verzoekers vertrek uit Afghanistan, zou Daesh verzoeker komen zoeken zijn in zijn dorp. Toen ze hem niet vonden, zouden ze zijn ouders in elkaar geslagen hebben, om hen vervolgens uit hun huis te halen en het in brand te steken.

Behalve voor Daesh, stelt verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een vrees voor de taliban te koesteren.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst dient samen met de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat waar verzoeker bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op datum van 4 mei 2021 ouder was dan achttien jaar en hij een minimumleeftijd had van 23 jaar (administratief dossier (hierna: AD), stuk 8, beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie van 6 mei 2021). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de aandacht van de Raad wenst te vestigen op de discussies rond de schatting van de leeftijd door middel van bottests, en stelt dat deze methode van leeftijdsbepaling unaniem bekritiseerd wordt, merkt de Raad op dat verzoeker de mogelijkheid had om, indien hij het niet eens is met de beslissing van de Dienst Voogdij, hiertegen beroep in te dienen bij de Raad van State binnen een termijn van zestig dagen na ontvangst van deze beslissing, zoals vermeld wordt in de kennisgeving ervan, doch dat uit de stukken in het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker dit heeft gedaan. Enige betwisting van de resultaten van dit leeftijdsonderzoek kan in het kader van onderhavige beroepsprocedure niet dienstig worden aangevoerd. Aldus kon de adjunct-commissaris zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Met zijn betoog kan verzoeker aldus geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij zich gevoelig jonger heeft voorgedaan dan hij in werkelijkheid is, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid op de helling wordt gezet. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat *“zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten, tijdens welke de wederpartij niet betwist dat hij minderjarig was, niet in aanmerking is genomen bij de analyse van hetgeen van hem werd verwacht op het gebied van uitleg”*, aangezien blijkt dat verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen reeds meerderjarig was. Ook verzoekers verdere betoog dat de verwachtingen van de adjunct-commissaris moeten worden bijgesteld en diens kritiek moet worden geanalyseerd in het licht van de leeftijd van verzoeker, is bijgevolg niet dienstig.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Eveneens merkt het CGVS op dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije en Roemenië een andere naam en geboortedatum opgaf (zie administratief dossier). In Bulgarije bleek u geboren te zijn op (...) 2004 en had u de naam H(...) H(...) M(...) E(...). In Roemenië werd u geregistreerd op de naam K(...) I(...), geboren op (...) 2004. Op de vraag of u zelf ooit een andere naam hebt gebruikt, antwoordt u echter negatief (CGVS, p. 4). Dit haalt uw algemene geloofwaardigheid verder onderuit.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift mag vinden, is de pertinente en niet-betwiste vaststelling dat verzoeker zowel voor de Bulgaarse als voor de Roemeense asielinstanties een andere geboortedatum opgaf, én voor de Bulgaarse instanties verklaarde een andere naam te hebben, van aard afbreuk te doen aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden profiel van laaggeschoolde herder wordt afbreuk gedaan door volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten en derhalve niet worden weerlegd:

“Het CGVS stipt daarbij ook aan dat uw beperkte scholingsgraad (CGVS, p.8,9) net als uw leeftijd in twijfel getrokken moet worden. U verklaart immers niet te kunnen schrijven, maar wel Pashtou te kunnen lezen (CGVS, p.8). Nochtans blijkt u al van het begin van uw asielprocedure uw documenten te ondertekenen met een consistente handtekening die getuigt van een goede penbeheersing, wat merkwaardig is voor iemand die het schrijven nooit onder de knie heeft gekregen. Bovendien doet het verbazen dat een herdersjongen, die slechts school liep tot de tweede graad en dus niet in Pashtou kan schrijven, dan wel zou kunnen klokkezen. Het gegeven dat u een horloge droeg, komt echter goed van pas wanneer er gevraagd werd hoe u in staat was te weten dat u rond tien uur in de ochtend door Daesh werd benaderd (CGVS, p. 16).”

Voorts overweegt de adjunct-commissaris op goede gronden dat verzoeker niet kan overtuigen van zijn vrees gerekruteerd te worden door Daesh omwille van verschillende vaagheden, inconsistenties en onaannemelijkheden in zijn verklaringen. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met Daesh allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over de door u beweerde vluchtaanleiding. Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen. Er kunnen echter verschillende markante elementen worden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op de helling plaatsen. Om te beginnen verklaarde u dat u ongeveer een uur lang door twee Daesh-leden in elkaar werd geslagen op verdenking van overheidsspionage (CGVS, p. 14, 17). Omdat ze geen concreet bewijs van overheidsspionage konden vinden, is Daesh overgegaan tot de vraag of u met hen zou willen meewerken (CGVS, p. 14). Dit an sich doet al wenkbrauwen fronsen. Dat Daesh zo snel zou overgaan tot de rekrutering van iemand die nog maar enkele minuten geleden verdacht werd van spionage is opmerkelijk. Gevraagd waarom ze het risico zouden nemen om een mogelijke spion te rekruteren, benadrukte u nogmaals het feit dat men geen enkel bewijs heeft gevonden, maar zegt u echter niets over het belang van Daesh om u te vragen of u zich bij hen zou willen aansluiten (CGVS, p. 17). Overigens gaf u bij DVZ nog aan dat deze Daesh-strijders u waren beginnen slagen omdat u weigerde met hen samen te werken (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bovendien is het een raadsel waarom ze in de eerste plaats dachten dat u een spion was. Het hoeden van schapen en geiten op bergweiden is op het Afghaanse platteland immers al eeuwenlang de gewoonte. Na een uiting van verbazing, zegt u dat Daesh u vertelde dat dit kwam omdat u naar die specifieke berg ging, waar zij leefden (CGVS, p. 17). Het valt evenwel niet in te zien dat u als enige herder actief zou zijn in de bergen, waardoor de vraag onbeantwoord blijft waarom ze net u zouden beschouwen als spion. Dat geldt des te meer omdat u aangeeft al zolang de dieren te hoeden daar dat u niet eens meer kan zeggen wanneer u ermee bent begonnen (CGVS, p.9). Uw aanwezigheid daar zou dus geenszins verrassend of onverwacht zijn, temeer omdat uw dorp volledig onder controle staat van Daesh (CGVS, p.15) en dat alle notabelen uit het dorp en zelfs de leiders van de Momand-stam aanhangers zijn van Daesh (CGVS, p.22). Het kan dus niet worden ingezien waarom de aanwezigheid van een plaatselijke herder in de bergen ongewoon of opzienbarend zou zijn. Gevraagd waarom ze dan specifiek in u geïnteresseerd waren, wist u niet veel meer te vertellen, en zei u dat Daesh dit bepaalde (CGVS, p. 17). Dat u er bovendien ook bent in geslaagd Daesh te overtuigen u de tijd te gunnen om deze rekrutering met uw ouders te bespreken is weinig plausibel. Dat het gedrag van Daesh onvoorspelbaar is, is op zich niet onaannemelijk, maar dat ze u eerst een uur lang in elkaar slaan om vervolgens de redelijkheid zelve te zijn en open te staan voor uw voorstellen, komt wel zeer ongerijmd over. Dat u volgens uw verklaringen zelf de tegenwoordigheid van geest had om niet zomaar ja of nee te antwoorden op de vraag van Daesh om hun informant te worden, is ook eigenaardig. Niet alleen omdat u dus bij DVZ had beweerd dat u net was geslagen omdat u dit weigerde te doen, maar ook omdat u kennelijk zo van streek was toen oog in oog stond met Daeshstrijders dat u niet eens bij benadering kan zeggen met hoeveel uw belagers waren (CGVS, p.16). Nochtans was u gedurende ongeveer een uur de gevangene van deze strijders (CGVS, p.14). Bijgevolg zijn zowel uw beweerde houding als deze van Daesh tijdens jullie confrontatie weinig aannemelijk en plaatsen ze de nodige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw problemen met Daesh.

Bovendien slaagde u er niet in hard te maken dat uw huis na uw vertrek uit Afghanistan door Daesh in brand werd gestoken. Ten eerste hebt u tijdens uw interview op de DVZ geen woord gerept over de brand. Op advies van uw advocaat bracht u het CGVS op de hoogte van het feit dat er tijdens het interview op de DVZ een fout werd gemaakt, en dat dit element niet werd opgenomen in uw verklaringen (CGVS, p. 3). Gevraagd waarom u dit niet op de DVZ hebt kunnen vermelden, zegt u dat u het wel had verteld, maar dat de tolk het niet aan de ambtenaar had doorgegeven (CGVS, p. 3). U geeft wel aan dat uw verklaringen op het einde werden voorgelezen, maar dat u het niet verstond (CGVS, p. 3). Net tevoren gaf u nog aan dat u de tolk op DVZ wel goed verstond (CGVS, p. 3), en u hebt de verklaringen ter goedkeuring ondertekend. U verduidelijkt dan dat het element dat uw ouders uit het huis werden gehaald door Daesh wel werd aangehaald tijdens het voorlezen van uw verklaringen, maar dat u door een miscommunicatie tussen u en de tolk veronderstelde dat men het toen logischerwijs over de brand had (CGVS, p. 3). Het CGVS stelt vast dat ook het verdrijven van uw familie niet werd opgenomen in uw verklaringen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaarde toen integendeel dat uw familie nog altijd in hetzelfde dorp woonde (DVZ, Verklaring DVZ, p.7,9). Het lijkt er dus eerder op dat u deze verhuis naar Hasemkhel, wat deel uitmaakt van het dorp Sivi (CGVS, p.13) pas later wilde toevoegen aan uw relaas. Ten tweede, wat de door u neergelegde foto's van uw afgebrand huis betreft dient te worden opgemerkt dat foto's uit private bron geen enkele garantie bieden omtrent de authenticiteit van wat er op afgebeeld zou staan. Deze foto's kunnen op eender welk moment door eender wie gemaakt zijn op eender welke plaats. Er kan dus geen bewijswaarde aan worden toegekend aangezien op basis van deze foto's geenszins valt uit te maken of het huis op de foto's daadwerkelijk dat van u is. Daarnaast is er geen indicatie op de foto's terug te vinden van brandschade. Indien er sprake zou zijn van een brand, had de schade er volledig anders uitgezien. Op de foto's zien we simpelweg een verwoest of vervallen huis, zonder de typische zwarte asresten of roetsporen die doorgaans ontstaan na een brand. Verder moeten er ook vragen worden gesteld over het verloop van de gebeurtenissen. De manier waarop uw ouders de brand hebben overleefd is daarbij opvallend. U verklaarde namelijk dat Daesh uw ouders in elkaar hebben geslagen, nadat ze u niet konden vinden in het huis (CGVS, p. 15, 18-19). Vervolgens zou Daesh uw ouders, broers en zussen uit het huis hebben gehaald, om dan het huis in brand te steken (CGVS, p. 3, 19). Dat Daesh werkelijk op deze manier zou handelen is bevreemdend. Het is bizar dat de mannen van Daesh, die volgens uw verklaringen in staat zijn mensen te onthoofden (CGVS, p. 20), uw familie in veiligheid brengt alvorens het huis in brand te steken als straf. Tot slot verklaarde u dat u de volgende dag al opnieuw met Daesh had afgesproken op dezelfde locatie (CGVS, p. 14, 17). Het verwondert dan dat u Daesh te snel af was en dat u verklaart reeds onderweg geweest te zijn toen Daesh u is komen zoeken (CGVS, p. 11, 14). Het is opnieuw weinig waarschijnlijk dat uw vader er op minder dan een dag tijd (CGVS, p. 20) in zou slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen. Dit gebeurde dan nog allemaal op aanraden van uw burens omdat uw ouders bang waren en de burens om raad vroegen (CGVS, p. 18). Het blijft echter onduidelijk waarom uw burens hiervoor werden ingeschakeld. Wanneer hiernaar gevraagd wordt, beweert u dat de burens verwanten zijn van uw moeder (CGVS, p. 18), maar of ze enige ervaring hebben met dergelijke situaties laat u volledig in het ongewisse. Er valt immers op te merken dat u voordien nooit problemen met Daesh hebt gekend (CGVS, p. 16). Dat u dan de ingrijpende beslissing zou nemen om uw land en familie achter te laten op het advies van uw burens maar zonder verdere reactie van uw familie of gemeenschap, kan maar weinig overtuigen. Bovenstaande elementen leiden ertoe dat u uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek niet aannemelijk weet te maken, en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Aansluitend bij het voorgaande dient er opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat uw ouders samen met uw broers en zussen na de brand naar uw tante zijn verhuisd. Uw tante woont in Sivi dorp, op slechts tien minuten wandelen van waar men voordien woonde (CGVS, p. 11). Bovendien verklaarde u later dat Daesh tegen uw familie zei dat ze u moesten aangeven, indien ze u zouden vinden (CGVS, p. 21, 23). Dit toont aan dat Daesh er op gebrand was u te vinden. Het is dan ook niet logisch dat ze u niet zouden gaan zoeken bij andere familieleden in de nabije omgeving. Dat uw familie het risico zou nemen om nog steeds in de buurt van het dorp te blijven wonen na dergelijke traumatische ervaring, is op z'n minst opmerkelijk. Dat u zelf aangeeft dat Daesh daadwerkelijk tot het dorp van uw tante zou kunnen komen, maakt dit des te vreemder (CGVS, p. 21). De uitleg dat uw familie u in het ongewisse zou laten over verdere problemen met Daesh om u niet nerveus of triest te maken (CGVS, p.23) weegt trouwens ook zeer licht. Uw ouders zijn degenen die u naar Europa hebben gestuurd voor uw veiligheid (CGVS, p.14,23) en hebben er dus alle belang bij dat u aan de asielinstanties een goed beeld kan geven van uw beweerde problemen. U kan uw familie contacteren via Whatsapp (CGVS, p.13,14) en dus is uw beweerde onwetendheid van hun huidige situatie eerder van dien aard dat ze uw geloofwaardig verder aantast."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat de verwerende partij zich stelselmatig beperkt heeft tot het stellen van vragen over de bedoelingen van Daesh "waarvan verzoeker logischerwijs geen kennis kon hebben". Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt namelijk dat de protection officer inderdaad vragen stelde over de bedoelingen van Daesh, maar ook over andere elementen van verzoekers relaas, zoals de vraag of verzoeker eerdere problemen had met Daesh, of hij er iemand van kende, met hoeveel ze waren en wat er na zijn vertrek nog gebeurde (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-17). Door verder louter te stellen dat

hij “niet de dupe hoeft te zijn van het feit dat de wederpartij het gedrag van derden als inconsistent beschouwt”, dat zijn gedrag voldoende logisch zijn en dat hij de vraag waarom Daesh dacht dat hij een spion was en zij hem wilden rekruteren hem niet aangaat en hij hierop geen antwoord kan geven, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die de bedoelingen en het gedrag van Daesh, alsook verzoekers eigen gedrag, kunnen verduidelijken of verklaren. Het komt aan verzoeker toe om de feiten en gebeurtenissen die hij aanvoert en waarop hij zijn vrees voor vervolging baseert *in concreto* aannemelijk te maken, doch met voorgaand betoog blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker betoogt voorts dat hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS onmiddellijk aanbracht dat Daesh zijn ouderlijk huis in brand gestoken zouden hebben. De Raad kan de adjunct-commissaris bijtreden waar deze vaststelt dat verzoeker er niet in slaagt deze brand aannemelijk te maken. Zo verzoeker dit inderdaad aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud blijkt te hebben aangebracht, verklaarde hij evenwel dat hij de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) goed begrepen had en alle essentiële elementen van zijn relaas heeft kunnen vermelden (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Dit in acht genomen, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij deze omissie tracht te verklaren door aan te voeren dat hij de tolk niet verstond toen die verzoekers verklaringen voorlas en dit om een miscommunicatie zou gaan. In dit verband voert verzoeker verder aan dat hij op geen andere manier bewijs had kunnen leveren van de brand dan door de foto’s die hij neerlegde, maar dat deze door de adjunct-commissaris werden afgewezen. De Raad merkt op dat de adjunct-commissaris, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, deze foto’s niet enkel onvoldoende bewijskrachtig acht omdat het privéfoto’s zijn – waarbij de adjunct-commissaris overigens terecht overweegt dat deze foto’s door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld –, maar er bovendien op deze foto’s simpelweg een vervallen huis te zien is, waarbij er geen sprake is van brandschade, asresten of roetsporen (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 2). Ook op de foto’s die verzoeker bij aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt gaat het om een vervallen en ingestort huis, waar nergens de gevolgen van een brand op te merken zijn. Bovendien blijkt uit deze foto’s niet dat dit effectief het huis van verzoekers familie in Nangarhar zou zijn (aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting, stuk 7).

Evenmin kan verzoeker worden bijgetreden, zelfs zo zou worden aangenomen dat er een fout geslopen is in de notities van zijn verklaringen bij de DVZ waardoor de brand in zijn ouderlijk huis hierin niet is opgenomen, waar hij stelt dat de door hem aangevoerde elementen voldoende logisch zijn en er op geen enkel punt tegenstrijdigheden zijn geconstateerd. In navolging van de adjunct-commissaris stelt de Raad vast dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 17), en dus niet verdreven werd zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Waar verzoeker verder betoogt dat hij veel details kon verstrekken over het dagelijks leven in zijn dorp en nauwkeurig de reis kon uitleggen die hij met zijn dieren naar de bergen maakte, stelt de Raad vast dat deze elementen *in casu* niet worden betwist, noch betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas.

Verder kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij andermaal herhaalt dat hij zeer jong was ten tijde van de gebeurtenissen en hiermee rekening dient gehouden te worden, aangezien blijkt dat verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen reeds meerderjarig was (zie *supra*). Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om de pertinente analyse van de adjunct-commissaris, die draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, om te buigen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota’s nog verwijst naar algemene informatie en stelt dat Daesh momenteel nog steeds actief is in Afghanistan en het risico van rekrutering of moord voor hem nog steeds reëel is, stelt de Raad vast dat deze informatie algemeen van aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon.

De adjunct-commissaris overweegt verder in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Ook uw bewering dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest door de taliban (CGVS, p.24) kan niet overtuigen. U hebt immers zelf nog nooit problemen gekend met de taliban (CGVS, p.24) en reikt evenmin enig concreet element aan dat zou nopen tot de conclusie dat de taliban om eender welke reden enige belangstelling voor u aan de dag zouden leggen.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten of elementen aan die bovenstaand motief van de bestreden beslissing, dat steun vindt in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

De door verzoeker neergelegde *taskara* (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 1) kan dienen ter staving van verzoekers herkomst en identiteit, maar heeft geen betrekking op zijn vluchtmotieven.

Nog daargelaten dat, gelet op de hoger gedane vaststellingen, bezwaarlijk kan volgehouden worden dat “uit een analyse van het relaas bleek (...) dat er geen inconsistenties waren en dat verzoeker in het algemeen nauwkeurig was geweest in zijn ervaringen en in zijn uitleg van de gebeurtenissen”, stipt de Raad aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker geenszins weerlegd of ontkracht. Het argument dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen werden weerhouden, is derhalve *in casu* niet dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor rekrutering door Daesh.

De Raad stelt vast dat de recente gebeurtenissen die zijn familie in Afghanistan zouden zijn overkomen, en waarvan verzoeker melding maakt in zijn aanvullende nota's, voortvloeien uit zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en dat het bovendien loutere beweringen betreft die op geen enkele wijze worden gestaafd. Nu op basis van voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker zijn land van herkomst diende te verlaten naar aanleiding van pogingen door Daesh om hem te rekruteren, noch aan het feit dat leden van Daesh na verzoekers vertrek naar zijn ouderlijk huis gekomen zijn op zoek naar hem, en daarbij zijn ouders hebben geslagen en het huis in brand hebben gestoken, is het evenmin aannemelijk dat verzoekers ouders naar het huis van verzoekers tante in Hashemkhel dienden te verhuizen en dat zij daar door de plaatselijke taliban in de gaten zouden worden gehouden. Deze loutere aanvulling op verzoekers ongeloofwaardig bevonden relaas is niet van aard de bovenstaande analyse om te buigen.

Wat betreft verzoekers in zijn aanvullende nota aangehaalde vrees voor de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan na zijn verblijf in het buitenland, wordt verwezen naar wat hierover *infra* wordt uiteengezet.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij “*Afghanistan in de winter in 2018 heeft verlaten*” en vreest als verwesterd beschouwd te kunnen worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van

aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten,

journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïndividualiseerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker kan vooreerst niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn nood aan internationale bescherming omwille van een vermeende verwestering nooit door de adjunct-commissaris werd geanalyseerd in de bestreden beslissing. De Raad leest in de bestreden beslissing immers het volgende:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad merkt op dat verzoeker tot zijn 22 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot drie maanden voor zijn persoonlijk onderhoud contact had met zijn tante in Afghanistan via Whatsapp (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Hoewel uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan worden afgeleid om welke reden het contact met zijn familie verbroken werd, dient in elk geval te worden aangenomen dat dit contact inmiddels weer hersteld werd, gelet op de voormelde informatie die verzoeker middels zijn op 3 mei 2024 neergelegde aanvullende nota aanbrengt over recente gebeurtenissen die zijn familie in Afghanistan zou hebben meegemaakt. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtou en verklaard heeft praktiserend soennitisch moslim te zijn (*Ibid.*, p. 7).

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan drie jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert weliswaar dat hij verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa noch met de loutere bewering dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, geen baard heeft en duidelijk een westerse stijl heeft. Verzoeker brengt ook geen concrete en overtuigende argumenten aan die kunnen staven dat hij zijn integratie geperfectioneerd heeft en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Verzoeker legt bij aanvullende nota zijn arbeidsovereenkomst, loonfiches, een attest van tewerkstelling en een aanbevelingsbrief van zijn werkgever neer (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-4). Tevens legt verzoeker bij aanvullende nota een bewijs van deelname aan en een rapport van een cursus Frans die hij volgde neer (*Ibid.*, stukken 5-6). In zoverre verzoeker hiermee wenst aan te tonen dat hij in België daadwerkelijke inspanningen levert om Frans te leren en te werken, kan hieruit niet worden geconcludeerd dat verzoeker zich bepaalde westerse waarden en gewoonten daadwerkelijk heeft eigen gemaakt, in de zin dat ze fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en van hem niet redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij er afstand van neemt. Dat verzoeker in België werkt en één van de landstalen leert kan hoogstens getuigen van zijn wil om te werken en zich te integreren doch toont op zich niet aan dat verzoeker dermate geïntegreerd en verankerd is in de westerse maatschappij dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de traditionele Afghaanse cultuur en sociale omgangsvormen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke gedragingen of kenmerken die uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen zijn en waardoor hij het risico zou lopen om in zijn land van herkomst als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, een provincie waar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, maar haalt verder geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van

een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – Daesh en de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt is door de gedragingen van de nieuwe de-factoregering en het directe gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. De Raad herhaalt en benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *"Query Afghanistan"*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst is ofwel achterhaald ofwel dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. De Raad is er zich terdege van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet en betoogt dat zijn jonge leeftijd onvoldoende in aanmerking werd genomen, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds meerderjarig was bij het verlaten van Afghanistan. Een schending van deze bepalingen kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die

inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT